Velleius Paterculus, <u>Historia Romana</u> 2.2.1-3, by phrase

Inmanem deditio Mancini civitatis movit dissensionem.

Quippe Tiberius Gracchus,

Tiberii Gracchi clarissimi atque eminentissimi viri filius,

P(ublii) Africani ex filiā nepos,

quo quaestore et auctore

    id foedus ictum erat,

nunc graviter ferens

    aliquid a se pactum infirmari,

nunc similis vel iudicii vel poenae metuens discrimen,

tribunus plebis creatus,

vir alioqui vitā innocentissimus,

ingenio florentissimus,

proposito sanctissimus,

tantis denique adornatus virtutibus,

    quantas perfecta et naturā et industriā mortalis condicio recipit.

P. Mucio Scaevola L. Calpurnio consulibus

abhinc annos centum sexaginta duos

descivit ā bonis,

pollicitusque toti Italiae civitatem,

simul etiam

    promulgatis agrariis legibus,

omnibus statim concupiscentibus,

summa imis miscuit

et

in praeruptum atque anceps periculum

adduxit rem publicam.

Octavioque collegae pro bono publico stanti

imperium abrogavit.

triumviros

agris dividendis

colonisque deducendis

creavit se socerumque suum, consularem Appium, et Gaium

fratrem admodum iuvenem.

Velleius Paterculus, Historia Romana 2.3.1-3

Tum P. Scipio Nasica…

patriam cognationi praeferens

et quidquid publicē salutare non esset,

  privatim alienum existimans,

(ob eas virtutes

  primus omnium

  absens pontifex maximus

factus est),

circumdatā laevo brachio togae laciniā,

  ex superiore parte

Capitolii summis gradibus insistens,

hortatus est,

  qui salvam vellent rem publicam,

  se sequerentur.

Tum optimates,

senatus

atque equestris ordinis pars melior et maior,

et intacta perniciosis consiliis plebs

inruēre

in Gracchum stantem

  in areā

cum catervis suis

et concientem paene totius Italiae frequentiam.

Is fugiens decurrensque

clivo Capitolino,

fragmine subsellii ictus,

vitam,

quam gloriosissimē degere potuerat,

immaturā morte finivit.

Hoc initium

in urbe Romā

civilis sanguinis

gladiorumque impunitatis

fuit.

Velleius Paterculus, <u>Historia Romana</u> 2.4.3-5

Nec quisquam ullius gentis hominum

ante eum

clariore urbium excidio

nomen suum perpetuae commendavit memoriae:

quippe,

excisā Carthagine ac Numantiā,

ab alterius nos metu,

alterius vindicauit contumeliis.

Hic,

eum interrogante tribuno Carbone

quid de Ti. Gracchi caede sentiret,

respondit,

si is occupandae rei publicae animum habuisset,

iure caesum.

Et, cum omnis contio acclamasset:

'Hostium,' inquit, 'armatorum totiens clamore non territus,

qui possum vestro moveri,

quorum noverca est Italia?'

Reversus in urbem

intra breve tempus,

M(anio) Aquilio C. Sempronio consulibus,

post duos consulatus duosque triumphos et bis excisos terrores rei publicae,

mane

in lectulo repertus

est mortuus,

ita ut

quaedam elisarum faucium in cervice reperirentur notae.

De tanti viri morte

nulla habita est quaesito.

Velleius Paterculus, Historia Romana 2.6.1-5

Decem deinde interpositis annis,

qui Ti. Gracchum,

idem Gaium fratrem eius occupavit furor

tam virtutibus eius omnibus

quam huic errori similem,

ingenio etiam eloquentiaque longe praestantiorem.

vel vindicandae fraternae mortis gratiā,

vel praemuniendae regalis potentiae,

eiusdem exempli tribunatum ingressus,

longē maiora et acriora repetens,

dabat civitatem omnibus Italicis,

extendebat eam paene usque Alpes,

dividebat agros,

vetabat

quemquam civem plus quingentis iugeribus habere,

quod aliquando lege Liciniā cautum erat,

nova constituebat portoria,

novis coloniis replebat provincias,

iudicia a senatu transferebat ad equites,

frumentum plebi dari instituerat…

Hunc L. Opimius consul…

persecutus armis

unāque Fulvium Flaccum,

consularem ac triumphalem virum,

aequē prava cupientem,

quem C. Gracchus

in locum Tiberii fratris

triumvirum nominaverat,

eum socium regalis adsumpserat potentiae,

morte adficit.

Id unum nefariē ab Opimio proditum,

quod capitis,

non dicam Gracchi,

sed civis Romani,

pretium se daturum

idque auro repensurum

proposuit.